graf, și odată ajunși acolo ne spune: „Fraților, eu cred în minuni, cred în Dumnezeu, dar... fie, hai să mai facem un ecograf...", își face o cruce, aprinde ecograful și ce să vezi?

Mare minune! Din cei doi embrioni, unul a „revenit" la viață, adică cel de 6 săptămâni era prezent acolo și îi bătea inimioara! Ne-a cuprins fiorul pe toți, inclusiv pe doamna doctor, și spune: „Na, ***asta înseamnă ASCULTAREA!"***

Soția a început să plângă de bucurie și eu la fel, era ceva de nedescris. Dumnezeu știe cum și de ce, celălalt sufletul nu s-a mai întors, dar noi știm că o mare minune și o mare schimbare s-a produs în viața noastră. De curând băiețelul s-a născut, a fost botezat și a fost numit Iosif - Serafim. Pe scurt, singur și-a ales numele. Așa a fost să fie! Mulțumim lui Dumnezeu pentru această încercare, căci mult ne-a apropiat în familie, și totodată, mulțumim Sfântului Iosif de la Partoș și Părintelui Ștefan pentru iubirea oferită! Să fiți iubiți și Dumnezeu să vă ajute!

Michel"

La noi primăvară...

„Opriți-vă și cunoașteți, că Eu sunt Domnul!"

la alții (lângă Brad) încă omăt...

„În ce chip dorește cerbul izvoarele apelor, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule!"

„Vremea este a pocăinței, iar eu vin către Tine, Făcătorul meu; ridică de la mine lanțul cel greu al păcatului și, ca un îndurat, dă-mi iertare de greșeli."

ȘTIRI

În mai multe peșteri din deșertul Iudeii, la 40 km sud de Ierusalim, s-au descoperit 80 de fragmente de pergament cu texte ale profeților Zaharia și Naum.
Directorul Institutului Arheologic a declarat că este prima descoperire notabilă de la marile săpături din anii 1940, care au scos la lumină Manuscrisele de la Marea Moartă. El a mai precizat că textele sunt foarte asemănătoare cu textul de referință al cărților acestor profeți din Vechiul Testament. Fragmentele fac parte dintr-un sul care aparținea rebelilor evrei, conduși de Simon Bar Kokhba, care s-au ascuns în peșteri după o revoltă eșuată împotriva stăpânirii romane între anii 132-136 d.Hr. (*basilica.ro*)

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372.
Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

Numărul 11 (XXX) 21 martie 2021

MAXIMINA

Foaie ortodoxă pentru suflet

TALANTUL DE ICONAR

lăsat de Dumnezeu în fiecare suflet

Cuvânt al Sf. Iustin Popovici la Duminica Ortodoxiei

Astăzi este Sf. Duminică a Ortodoxiei, Sf. Duminică a slavei omului... ***Astăzi Biserica Ortodoxă ne descoperă întreaga taină a omului.*** Ce este omul, cine este omul? Ce sunt eu, ce ești tu, ce este fiecare dintre noi? Și răspunde Sf. Biserică: Omul este măreție dumnezeiască pe pământ. De obicei, oamenii consideră că măreția împărătească este mai presus decât toate de pe pământ. Nu! Măreția dumnezeiască este mai presus decât orice măreție omenească pe acest pământ.

Astăzi, Biserica, proslăvind această măreție dumnezeiască a omului – de fapt ce proslăvește? Proslăvește icoana vie a lui Dumnezeu în această lume – îl proslăvește pe om. Căci sufletul omului este de la Dumnezeu, sufletul este chipul lui Dumnezeu în om, icoana lui Dumnezeu în om, iar trupul – râmă dimprejurul acestei sfinte icoane. Acesta este omul. Pe acest om îl cinstește și îl proslăvește Biserica. **Acesta ești tu.** Omul este **icoana vie a lui Dumnezeu în această lume** – aceasta este Vestea cea Bună a acestei mari și sfinte Duminici.

Apărând această Icoană vie a lui Dumnezeu în lume, Biserica Ortodoxă a reușit să-l apere pe om, a reușit să-l apere pe Hristos ca om. El, Dumnezeu fiind, a devenit om, ca să ne transmită nouă, oamenilor, Icoana lui Dumnezeu, Icoana vie a lui Dumnezeu pe care noi am acoperit-o cu tina păcatelor și a patimilor, am slutit-o, am zgâriat-o prin toată viața noastră întinată. Domnul a coborât în această lume, a devenit om, așa cum se spune în minunatele cântări și rugăciuni, ca să înnoiască Chipul Său în om, să înnoiască Icoana Sa în om, care a fost pângărită de patimi, pângărită de viciile noastre, stricată de păcatele noastre, încât omul a devenit slutire a Icoanei lui Dumnezeu. Și El, pogorându-Se în această lume ca o curată, preacurată Icoană a lui Dumnezeu, ca Dumnezeu, a arătat ce este omul, ce este omul desăvârșit, cum trebuie să fie omul în această lume.

În această lume, noi purtăm, de fapt, o luptă neîncetată, o luptă pentru Icoana lui Dumnezeu care se află în sufletul nostru.

Cine o fură de la noi? Toți iconoclaștii, toți potrivnicii icoanelor, iar ***primul iconoclast este păcatul***. Păcatul nu Îl suportă pe Dumnezeu, nu Îl vrea pe Dumnezeu nici în om, nici în lumea dimprejurul său. Iar în păcat iconoclastul principal este satana, împreună cu îngerii săi, diavolii cei întunecați. Ei sunt aceia care ne fură sufletele noastre, care aruncă păcate în sufletele noastre și acoperă Chipul lui Dumnezeu care este în noi.

Sfântul post este curățirea sufletului, **curățirea icoanei din suflet de noroiul păcatelor**, de smogul patimilor, de mâlul viciilor, dacă omul voiește cu sinceritate să-și curățească sufletul înaintea lui Dumnezeu, să curățească icoana sufletului sau care este cu totul mânjită și cel mai adesea stricată de păcate. Domnul a rânduit Bisericii Sale sfântul post, pentru ca în cursul postului să ne curățim de orice întinăciune, să curățim acest chip dumnezeiesc, această icoană a lui Dumnezeu din noi, pe care am pătat-o.

Apoi, rugăciunea este recunoașterea ajutorului lui Dumnezeu, a luminii cerești ce se pogoară în sufletul nostru întunecat, pentru a scoate bezna întunecată a păcatelor din icoana sufletelor noastre. Ce este iubirea evanghelică? Ce este milostenia, ce este blândețea, ce este smerenia? Toate acestea sunt puteri dumnezeiești, sfinte virtuți evanghelice pe care ni le-a dăruit Domnul Hristos, iar Biserica ni le dăruiește și ni le recomandă ca să ne curățim sufletele de păcate și să zugrăvim icoana, icoana lui Hristos în sufletele noastre.

Fie ca Bunul Dumnezeu să dăruiască inimii fiecăruia dintre noi toate darurile cerești, toate virtuțile evanghelice: și credința, și dragostea, și nădejdea, și rugăciunea, și postul, și răbdarea, și blândețea, și smerenia, pentru ca să putem ține piept în această crâncenă luptă pământească, să păstrăm chipul lui Dumnezeu în sufletele noastre, și să plecăm din această lume în cea de dincolo spre Hristos Cel înviat!

Bucură-te, tăinuitoarea sfatului celui nespus!
O numim așa pentru că în ea s-a împlinit în chip deplin această lucrare a lui Dumnezeu, de îngeri și de oameni neștiută și nepricepută, aceea a zămislirii în pântecele ei, fără de bărbat, a lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu cel întrupat. Acesta este **sfatul cel din veac de mântuire**, pe care l-a lucrat Dumnezeu prin Sfânta Fecioară.

Bucură-te, încredințarea celor ce au trebuință de tăcere! (despre care se cuvine să tăcem, în traducere corectă)
Dacă Sf. Ap. Pavel a fost dus la al treilea cer și a auzit cuvinte de negrăit, cu atât mai mult taina Preacuratei nu se poate grăi în cuvinte, fiind mai presus chiar și decât al nouălea cer. Cuvintele ar întina taina și ar face-o cu neputință de exprimat.

Bucură-te, începutul minunilor lui Hristos!
Prima minune făcută de Hristos a fost așezarea Lui în chip cu totul de negrăit în pântecele Fecioarei, cu acoperământul Duhului Sfânt, crescând acolo până la măsura Pruncului care avea să Se nască.

Bucură-te, capul poruncilor Lui!
Ea a împlinit cel mai cu putere și deplin poruncile lui Dumnezeu. **De la ea se pot împlini poruncile lui Dumnezeu,** pentru că întrupându-Se prin ea, ne-a dat nouă puterea de a împlini aceste porunci, așezând în noi dumnezeieștile taine, prin Duhul Sfânt.

Bucură-te, scară cerească, pe care S-a pogorât Dumnezeu!
Mântuitorul a găsit-o pe ea scară vrednică de a Se coborî pe pământ, la făptura lui, ca să ne mântuiască. Ea e **scara duhovnicească și fără de păcat** prin care a venit Hristos în mijlocul nostru.

Bucură-te, podul (punte) care treci la cer pe cei de pe pământ!
Maica Domnului nu este doar scară, ci și pod sau punte. Prin venirea Mântuitorului din ea în lume, ni S-a făcut **punte de mântuire**. Dar aici mai este un înțeles. Rugăciunile ei sunt cele mai primite înaintea lui Dumnezeu, fiind cea dintâi dintre sfinți, și mijlocirile ei pentru toată lumea sunt atât de puternice, precum o punte care ne trece de pe pământ la cer.

Bucură-te, minunea mult slăvită de îngeri!
Este atât de mare taina Mântuitorului, Care nu S-a făcut înger să vină între noi, ci a luat firea omenească, prin întrupare, încât numai îngerii o văd la adevărata ei dimensiune și putere, slăvind-o mult pe Maica Domnului. Ea e Maica Minunii, **ea este minunea însăși.**

CUVINTE DE(SPRE) TAINĂ

Picuri de tâlcuiri la icosul al II-lea al Acatistului Buneivestiri

Bucură-te, ceea ce le ești diavolilor rană de mult plâns!
Rostul de scară prin care coboară Dumnezeu și de punte, prin care urcăm la cer, s-a făcut plângere mare pentru demoni. Puterea rugăciunilor ei ne scoate din moarte și din mâinile dracilor, ea fiind nădejdea celor fără de nădejde.

Bucură-te, ceea ce ai născut Lumina cea neapusă!
Orice om care face o lucrare ar dori ca ea să fie nepieritoare, dacă s-ar putea. Însă toate ale noastre sunt trecătoare. Dar ce a făcut Maica Domnului, **lucrarea ei este neapusă**, căci a născut Lumina în chip de negrăit.

Bucură-te, ceea ce n-ai învățat pe nimeni în ce chip s-a petrecut!
Taina întrupării Cuvântului, a Nașterii Lui, a hrănirii Lui, a învățării Celui ce mișcă tot universul și atomii, să meargă, această taină de negrăit nu poate fi tâlcuită. Maica Domnului a trăit-o și o trăiește, dar nu o poate spune, fiind de neînțeles și pentru îngeri, și pentru oameni, căci este **lucrarea smereniei desăvârșite a lui Dumnezeu**.

Bucură-te, ceea ce covârșești mintea înțelepților!
Smerenia i-a adus o înțelepciune atât de profundă, încât covârșește toată înțelepciunea filosofilor și cercetătorilor din toată istoria omenirii. Celor smeriți Dumnezeu le stă în ajutor și Se sălășluiește întru ei. Cel smerit se va înălța întru slavă, cunoaștere și înțelepțire. Maica Domnului a și zis că Dumnezeu „a căutat spre smerenia roabei sale", ea fiind chip al smereniei depline. De aceea a fost și cea mai înțeleaptă.

Bucură-te, ceea ce luminezi gândul credincioșilor!
Maica Domnului este lumina cea mai înaltă dintre oameni. Între stele, ea este luna care luminează gândurile noastre. Mijlocirea și rugăciunile ei ne luminează sufletul, inima și gândurile.

Bucură-te, Mireasă, nenuntită!
Ea este într-o **nuntă deplină cu Mirele Hristos,** întruchipând pe toți credincioșii, Biserica. Acesta este chipul minunat în care o putem numi, căci arată fecioria ei. Mireasa este mireasă doar în ziua nunții, dar Maica Domnului nu a cunoscut dulceața nunții trupești. „***Nenuntită***" **este întărirea pururea-fecioriei ei, a curăției și a frumuseții ei.**

Spunem „*Bucură-te*" de douăsprezece ori, preluând salutul cu care îngerul a salutat-o pe Fecioara Maria: „Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Marie, Domnul este cu tine!" **Acel „bucură-te" a adus mântuirea noastră,** exprimând bucuria că Hristos a venit între noi. Iar noi continuăm cuvântul - căci ea a zis: „De acum mă vor ferici toate neamurile" - aducându-i preacinstire, și spunându-i de 12 câte 12 „Bucură-te", ca să arătăm slava ei și să chemăm milostivirea și dragostea ei asupra noastră, precum și îndrăznirea ei înaintea lui Dumnezeu.

Preot Ștefan

Viața bate filmul...

COPILUL SFÂNTULUI IOSIF

Una dintre cele mai recente minuni ale ocrotitorului nostru

„Bucură-te, Părintele nostru Iosif, că oricine aleargă la ajutorul tău nu iese nemiluit!"

În vara anului trecut, o parte dintre noi am remarcat venind de câteva ori la slujbe, doi tineri și o fetiță, pe care nu îi știam. Părintele Ștefan ne-a spus câteva cuvinte din încercarea prin care treceau și astfel ni i-a pus în inimă. Apoi au dispărut... Din când în când ne mai întrebam ce-o fi cu ei... Dar iată că acum două săptămâni i-am revăzut duminica, după Sf. Liturghie. Așa am aflat povestea lor, pe care ne-au relatat-o cu multă deschidere.

„Tot ce am primit până acum, bucurii sau încercări, ne-am străduit să primim cu responsabilitate și blândețe, fiind conștienți că în spatele fiecărui eveniment se află voia lui Dumnezeu. Așa și în cazul familiei noastre, ne-am întâlnit ca printr-o minune, ne-am plăcut și ne-am căsătorit cu o dorință arzătoare, fiind foarte conștienți de rolul pe care ni l-am asumat în taina căsătoriei și a familiei. Așadar, odată căsătoriți, bucuriile și binecuvântările au început să apară: o afacere, o casă și o fetiță minunată, care acum are vârsta de 2 anișori.

Ne-am bucurat enorm să vedem cum apare și crește rodul iubirii noastre, puțin câte puțin, în fiecare zi. Copiii sunt comoara casei și a familiei, suntem siguri de asta.

Nu trece mult timp căci încă o veste minunată este pe cale să apară și să ne îmbucure sufletul. Soția manifestă stări de sensibilitate, concluzionând că ne așteaptă o sarcină, ceea ce ne-a îmbucurat enorm. După un test de sarcină, care a ieșit pozitiv, alergăm cu entuziasm la doamna doctor, la un ecograf, să ne confirme vestea cea mare. Așteptăm la coadă cu o nerăbdare ieșită din comun, parcă dura o veșnicie până urma să se elibereze cabinetul. Doamna doctor, pe care o cunoaștem și avem o mare iubire pentru dânsa, ne face primirea și ne pregătește ecograful pentru confirmare.

După o temeinică și tensionată verificare, simțim că ceva nu este în regulă, fiindcă doamna doctor parcă ezita să ne spună ceva. Cred că îi era milă de noi, fiindcă atunci când intrasem în cabinet, eu și soția mea radiam de fericire. Din păcate, primim vestea: sarcină oprită din evoluție, cu gemeni, unul la 4 săptămâni, altul la 6 săptămâni. Am simțit că o luăm razna amândoi, soția a început să plângă, să tremure. Ni se părea imposibil ca nouă să ni se întâmple așa ceva, de necrezut, nu avea cum să se termine așa, ceva nu se lega.

În următoarele zile soția a căzut în depresie, fiind conștientă că trebuie să aleagă o procedură mecanică de „eliminare" a celor două sufletele. Soția nu accepta nici măcar conceptual acea procedură mecanică de chiuretaj. Cumva, aflăm că există o altă procedură de curățare a pântecului prin tehnica Bowen, pentru care și noi doream să optăm.

Între timp, ținem cu tot dinadinsul să găsim un preot care să ne facă o rugăciune și un botez simbolic pentru acele sufletele și, tot printr-o minune, suntem trimiși la părintele Ștefan din Arad. Între timp, sufletele noastre încă erau tulburate și neîmpăcate cu această întâmplare, fiindcă ceva nu se lega.

Odată ajunși la Părintele Ștefan, îi relatăm, pe scurt, cazul și ce să vezi? Exact ceea ce sufletul nostru voia să audă din toată ființa. „Fraților, ascultați ce vă spun: lăsați fetița voastră la socri și mâine dimineață mergeți la Timișoara, la Catedrala Sfântului Iosif de la Partoș, doar voi doi, și faceți acatistul Sfântului Iosif, de atâtea ori, citiți din Psaltire de atâtea ori, vă ungeți cu ulei de la candela Sfântului de atâtea ori și mergeți cu credința că Dumnezeu și Maica Domnului sunt milostivi. Intrați în catedrală dimineața când se deschide și stați toată ziua acolo, până seara când se închide catedrala." Inima crescuse în noi enorm fiindcă mai aveam o speranță. Zis și făcut!

Odată ajunși acolo, un puhoi de gânduri și stări ciudate ne paște pe amândoi, pe mine și pe soție. Abia reușeam să legăm niște rugăciuni. Parcă nu mai știam să citim. Până la urmă ne mobilizăm, ne adunăm și, cu toată ființa, ne silim să ne potolim sufletele și să facem ascultare de Părintele și să ducem la bun sfârșit ceea ce ne-a fost dat să facem. Între timp, soția are senzație de leșin în Catedrală și simte că îi curge ceva pe picior în timpul rugăciunii. Fuge repede la baie, dar de fapt nu era nimic. Își revine, merge la racla Sfântului și se unge cu ulei de la candelă pe burtă, în același timp rugându-se. Nu trece mult timp că deja simte palpitații în pântec, ca și cum s-ar mișca ceva, ca și cum ar bate cineva la ușă. În fine, senzații peste senzații, ziua a trecut destul de greu, cu multă stăruință și rugăciune, cu o amplă retrospectivă asupra propriilor fapte și cu multe cereri de iertare către milostivul Dumnezeu și către sufletelele care ne-au părăsit.

A doua zi, mergem la Părintele Ștefan, i-am dat de știre că am făcut ascultare și ne-a recomandat să facem, în continuare, rugăciunile către Sf. Iosif și să mai mergem la un ecograf. Sunăm pe doamna doctor și îi comunicăm că mai vrem să facem un eco-

RĂDĂCINILE SFINȚENIEI

-Părinți și bunici care au rodit sfinți și oameni ai lui Dumnezeu-

Maica EVLAMPIA ROMANIDIS

„Bunule Doamne, din toate fă să aud cuvintele Tale!"

Părintele Ioannis Romanidis este cel mai important teolog ortodox grec al veacului al XX-lea. Recunoscut ca un adevărat mărturisitor care a grăit cu îndrăzneală Adevărul lui Hristos, Părintele Romanidis a hrănit generații de teologi ortodocși cu duhul cugetului patristic ortodox. Crescând într-un mediu occidental și fiind total expus tradițiilor creștine apusene, a fost forțat să nu primească Ortodoxia ca pe ceva gratuit, ci să îi cerceteze adâncimile, să recupereze și să îi apere integritatea.

„M-am născut în Pireu, în ziua de 2 martie 1927... am plecat în Grecia emigrând în America pe 15 mai 1927 (la numai 72 de zile) împreună cu părinții mei și am crescut în Manhattan-ul New York-ului."

Despre Savvas, tatăl părintelui Ioannis, știm doar că era un om simplu și un bun creștin. De meserie croitor.

„Îmi aminesc mereu de mama care îmi spunea: «Copilul meu, om sfânt cu de-a sila nu se face». Desigur omul nu poate cu de-a sila să ajungă sfânt, fiecare trebuie să-și aleagă singur calea tămăduirii prin nevoință".

Această binecuvântată femeie din Asia Mică era om de rugăciune. Se ruga și făcea multe metanii. Pe când era mic, Părintele Ioannis o vedea și râdea:

-Ce faci, toată ziua numai metanii și metanii?
Iar ea îi răspundea:
-Râzi tu râzi, Iannaki... dar tu, popă o să te faci.

Era de origine din Arávissos-ul Capadociei, fiind crescută într-o atmosferă filocalică, cu o intensă viață liturgică, postiri și rugăciuni, îndeosebi cu rugăciunea lui Iisus. La vârsta de 12 ani a fost de față la măcelărirea părinților ei. Dar acest fapt a întors-o mai mult către Hristos și către Biserică. Cu simplitate spunea că i se arăta Maica Domnului și o călăuzea în viață.

De mică se ruga lui Dumnezeu. Iată ce mărturisea: „La 12 ani aveam această rânduială de rugăciune: Paraclisul Maicii Domnului, cei șase psalmi ai Utreniei, Pavecernița, Vechiul și Noul Testament. Așa-mi petreceam vremea. Mintea mea nu părăsea cuvintele acestea nici ziua nici noaptea: *Bunule Doamne, nu mă părăsi de bunătățile Tale, din toate fă să aud cuvintele Tale. De lucruri necuvioase, cu ajutorul Tău, Doamne, păzește-mă. Doamne, după porunca Ta, cum știi Tu, Doamne, gura mea, ce spune ea, a Ta este."*

Mama părintelui a jucat un rol esențial atât în convertirea la ortodoxie a soțului fiicei sale, cât și la întemeierea unei biserici ortodoxe în orașul Christchurch din Noua Zeelandă.

După tunderea ei în monahism, a trăit la o și mai mare înălțime viața monahală pe care atât de mult o iubea și în atmosfera căreia respira încă de când era în lume. A dobândit harisma Rugăciunii minții, precum și harisma străvederii. Cu mare simplitate îi povestea Starețului Paisie Aghioritul cum îl vedea rugându-se în chilia sa din Sfântul Munte. Și Starețul Paisie adăuga: „Maica Evlampia are televizor duhovnicesc". Când o întrebau de experiențele sale duhovnicești, ea răspundea: „Toată lumea vede așa. ***Eu de mică vedeam sfinți. Îmi spuneau «Copilul meu, să nu spui de noi. Dacă spui, rău de mine, rău de tine»***".

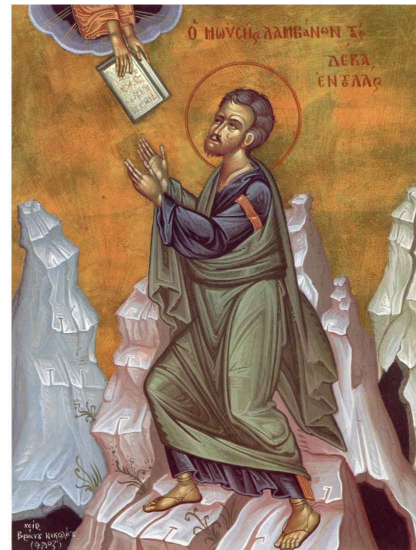
Se împărășea adesea cu Preacuratele Taine și simțea bucurie. S-a învrednicit de oaspeți dumnezeiești, precum Sf. Pantelimon, Sf. Nectarie, Sf. Paraschevi și Sf. Eufimia. A adormit în după-amiaza zilei de 6 noiembrie 1980. Părintele Paisie, fiind întrebat de o monahie despre starea sufletului Maicii Evlampia, a răspuns: *„Maica Evlampia e bine acolo unde este. S-a dus ca o fetiță de 12 ani. E foarte bine".*

Rubrică realizată de maicile de la Bujoara

„Înainte de a fi călugăr, eram jurnalist. Aveam pagină artistică în diferite ziare... Am descoperit că artiștii își puneau întrebări esențiale: Ce este frumusețea? Ce este adevărul? Ce este dragostea? Cum să obții tonul corect? Gestul potrivit? Cum să realizezi dăruirea de sine? Cum să reciți același text în fiecare zi fără să te plictisești? Am găsit răspunsurile în Biserica Ortodoxă. Am descoperit limbajul inimii. Există un limbaj intelectual, rațional, care folosește sensul cuvintelor, dar există și un limbaj paradoxal, al inimii, cel pe care Hristos îl folosește în Evanghelii, în special în Fericiri... Fotografia m-a învățat o mulțime de lucruri, de exemplu să privesc! Fotografia poate face invizibilul vizibil, poate fixa clipa. De asemenea, îmi permite să exprim lucruri pe care cuvintele nu le pot spune, așa cum o schiță bună poate înlocui un discurs lung. Prin fotografie pot arăta că fiecare moment este unic. **Suflarea iradiază din inima operei; iar opera este cea care face Duhul perceptibil.**" *Părintele Ioan Gascuel din Franța (uneori și fotograf)*

GÂNDURI DESPRE FOTOGRAFIE

Cei patru stâlpi ai anului 2021

ÎMPLINIREA PORUNCILOR (III)

În șapte motive

date de Sf. Nicodim Aghioritul

Toți voi, creștinii, sunteți datori a păzi toate poruncile lui Dumnezeu, nu cu nepăsare și cu cârtire sau cu scop de a plăcea oamenilor, ci ***cu toată osârdia și dragostea și cu toată bucuria și cu scop bine plăcut lui Dumnezeu***. Nu ca niște robi pentru frica gheenei, nici ca niște simbriași pentru plata împărăției cerurilor, ci ca niște fii pentru dragostea Tatălui Celui din ceruri, care a legiuit poruncile pentru șapte pricini:

1) pentru că cine face poruncile și lucrurile Domnului cu trândăvie este blestemat, precum zice Ieremia: *„Blestemat cel ce face lucrurile Domnului cu lenevire."* (Ier. 48, 10)

2) pentru că **Hristos**, Cel ce a poruncit poruncile, este vrednic și prea **vrednic de toată iubirea**, pentru aceea, cei ce voiesc să păzească poruncile Lui cu toată sârguința se cade a se îndemna din dragostea cea către Hristos de a le păzi; de aceea și Proorocul David zicea: *„Fericit bărbatul care se teme de Domnul, întru poruncile Lui va voi foarte*" (Ps. 111, 1)".

3) pentru că cel ce face cu trândăvie și cu cârtire poruncile lui Hristos se aseamănă cu cel ce a adus în Legea Veche, oi și alte dobitoace lui Dumnezeu, nu însă întregi și sănătoase, ci șchioape, betege și bolnave, sau mai bine-zis, se aseamănă lui Cain care **n-a adus jertfă lui Dumnezeu din cele mai alese roduri ale pământului, ci a adus pleavă și paie**.

4) pentru că cel ce face voia Domnului, însă n-o face precum voiește Dumnezeu, ci *pentru slava și lauda oamenilor sau pentru alt scop lumesc și deșert, unul ca acesta își pierde osteneala sa* și nu primește nici o plată de la Dumnezeu.

5) pentru că cel ce lucrează cu sârguință poruncile lui Hristos, și pe cele mai mari greutăți ce le întâmpină le socotește de mari înlesniri; precum, dimpotrivă, cel ce săvârșește poruncile Lui cu lenevire, și cele prea lesnicioase le socotește foarte grele; cum zice Hrisostom: „Greutatea, nu firea poruncilor, ci trândăvia celor mulți obișnuiește a o face; precum **când cineva le primește cu sârguință, atunci i se par că sunt prea lesnicioase și ușoare**"- (Tâlc. la Ps. 111).

6) pentru că cel ce lucrează poruncile și voia Domnului, nu e de ajuns numai să facă după cuvântul cel mai dinainte, voia cea bună a lui Dumnezeu, dar *să fie și bineplăcută*; fiindcă de multe ori, câte un lucru se vede a fi bun, iar dacă se face fără de vreme și la locul cel nepotrivit, nu este și bineplăcut lui Dumnezeu.

7) și cea din urmă; se cade voi, toți creștinii, să păziți poruncile Domnului cu dragoste și cu sârguință, căci dumnezeieștile porunci, fiindcă sunt adevăr și lumină, *luminează mintea cu razele dumnezeieștii cunoștințe*: „Că porunca Legii este sfeșnic și lumină" (Pilde 6, 23). Și Isaia: „Pentru că lumină sunt poruncile Tale pe pământ" (îs. 26, 9). De asemenea și dumnezeiescul Hrisostom: „Și pretutindenea poate să vadă cineva bine că Legea se numește lumină... că nu atât razele soarelui povățuiesc ochii noștri, precât poruncile Legii strălucesc ochii sufletului. Fiindcă, precum ochiul din această lumină se folosește, așa și **sufletul din această supunere a Legii prea mult rodește, curățindu-se și scăpând de răutate** și către însăși fapta bună suindu-se".

Pentru bândețea și răbdarea cea nespusă a Domnului

Versuri de Sf. Ioan Iacov Hozevitul

Îndelungata Ta răbdare
Oare cum s-o laud eu?
Mă uimesc Stăpâne Doamne
Și Mântuitorul meu!

Prigonit ai fost în lume
Începând de la Irod
Pân-la pleava cea din urmă
A orbitului norod.

Nu Te-ai mâniat pe nimeni
Ca un miel ai fost de blând
De la biata Ta făptură
Pocăință așteptând.

Sărutarea cea vicleană
De la Iuda ai primit
Și lovit fiind de slugă
Cu blândețe i-ai grăit.

Răstignindu-Te evreii
Pentru dânșii Te rugai
Și pe cel tâlhar Stăpâne
L-ai primit atunci în rai.

De răbdarea Ta cea multă
Blândul meu Mântuitor
Toate s-au mișcat în lume
Și în ceruri cu fior.

S-a cutremurat pământul
Pietrele s-au despicat,
Soarele și-a stins lumina
Îngerii s-au spăimântat.

Icoana Maicii Domnului „Dulcea sărutare”

(Glykophilousa) de la Mănăstirea Filoteu

Icoana Maicii Domnului „Dulcea sărutare” aparţine tipului iconografic „Glykofilousa”. Pruncul Hristos are faţa lipită de a Maicii Sale, într-un gest de mare tandreţe. În această icoană Preasfânta Născătoare de Dumnezeu pare a-L îmbrăţişa mai bine decât în alte icoane, iar expresia ei este mult mai afectuoasă.

Icoana Maicii Domnului „Dulcea sărutare” (Glykophilousa) de la Mănăstirea Filoteu din Muntele Athos, despre care se spune că ar fi una dintre cele 70 de icoane făcute de Sf. Apostol şi Evanghelist Luca, este prăznuită pe 27 martie şi în lunea din Săptămâna Luminată. Această icoană este una dintre icoanele salvate în timpul perioadei iconoclaste şi ajunse în mod minunat în Sfântul Munte.

Iniţial, icoana a aparţinut unei femei evlavioase din Constantinopol, numită Victoria, care era soţia lui Simeon, un senator ce îl susţinea pe împăratul iconoclast Teofil (829-842) în lupta împotriva sfintelor icoane. Victoria cinstea mult sfintele icoane, mai ales pe cele ale Maicii Domnului, în faţa cărora se ruga în fiecare zi. Într-o zi, Simeon i-a zis soţiei sale să-i dea icoana Maicii Domnului „Dulcea sărutare”, ca să o ardă. *Victoria a încercat să salveze icoana Maicii Domnului, ducând-o pe ascuns la malul mării şi i-a dat drumul pe apă.* Imediat icoana s-a ridicat în picioare şi a plutit deasupra valurilor.

După un timp, icoana a apărut pe ţărmurile Muntelui Athos, în apropiere de Mănăstirea Filoteu, unde a fost primită cu mare cinste şi bucurie de stareţ şi de obştea mănăstirii. Maica Domnului însăşi i s-a arătat stareţului în vis într-o noapte, indicându-i locul unde va găsi icoana ei. După ce călugării au scos icoana din mare şi au aşezat-o pe ţărm, din acel loc a izvorât imediat **apă dulce, ce curge până în zilele noastre**. În fiecare an, în lunea din Săptămâna Luminată, Părinţii de la Mănăstirea Filoteu merg în procesiune cu icoana Maicii Domnului „Dulcea sărutare” până la izvorul de pe ţărmul mării, în locul minunatei aflări.

Icoana Maicii Domnului „Dulcea sărutare” este aşezată pe iconostasul bisericii centrale a mănăstirii Filoteu şi revarsă multe minuni asupra celor care îi cer ajutorul cu credinţă, dintre care vom reda câteva mai jos.

• Un paracliser cu numele Ioanichie, care avea mare evlavie la Maica Domnului, de câte ori aprindea candela la icoana ei, zicea şi acestea: „Pentru ce, o, Stăpână, toate mănăstirile din Sf. Munte au tot ce le trebuie, iar mănăstirea noastră duce lipsă de toate; până şi grâul îl cumpărăm?”. Într-una din nopţi, după ce a aprins candela, a stat mult timp în faţa icoanei şi s-a rugat cu lacrimi.

După un timp l-a cuprins somnul şi a văzut-o în vis pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, că se apropie de el şi-i zice: „Copilul meu Ioanichie, pentru ce mă superi mereu zicând că toate mănăstirile din Sf. Munte au tot ce le trebuie, numai mănăstirea aceasta duce lipsă de toate? Cunoaşte, deci, că eu mă îngrijesc de toate nevoile mănăstirii şi ştiu de ce are nevoie. Iar stareţii şi întâi-stătătorii să nu se îngrijească prea mult de cele pământeşti şi astfel să neglijeze mântuirea lor. Deci, de acum să înceteză să mă mai superi cu cuvintele tale, că eu port grijă de mănăstirea aceasta şi de mântuirea sufletului tău.”

Acestea auzind, Ioanichie s-a trezit înspăimântat, dar şi plin de bucurie. Căzând înaintea icoanei Preasfintei Stăpâne, i-a cerut iertare cu lacrimi în ochi şi apoi **a spus fraţilor despre ajutorul Maicii Domnului**.

• Altădată, venind un străin în mănăstire, s-a închinat în biserică. Ajungând la icoana Maicii Domnului şi văzând atâtea bijuterii şi odoare din aur agăţate de icoană de către cei care primiseră ajutor de la aceasta, şi-a pus în minte să le fure. După slujba Utreniei, când au ieşit toţi din biserică, el s-a ascuns într-o strană mai retrasă. Rămânând singur în biserică, străinul a luat toate odoarele de la icoana Maicii Domnului şi a ieşit plecat spre limanul Ivirului, unde s-a urcat pe corabia care transporta închinătorii. Mergând o parte din drum, corabia s-a oprit în mijlocul mării, rămânând neclintită, fiind ţinută de o mână nevăzută. Cu toate că vântul îi era prielnic, corabia nu se mişca.

După câteva ore, când paracliserul a deschis biserica, a văzut că lipseau odoarele de la icoana Maicii Domnului. Înştiinţându-l imediat pe stareţ, acesta a trimis trei călugări cu o barcă în urma corabiei care ducea închinătorii, căci şi-a dat seama că numai străinul acela furase odoarele. Deci, pe când cei din corabie se aflau în nepricepere, au ajuns şi călugării cu barca. Când i-a văzut, străinul şi-a dat seama că pentru el au venit şi, văzând şi minunea cu oprirea corabiei, a căzut în genunchi înaintea părinţilor, cerându-le iertare şi înapoindu-le cele furate. Părinţii au luat odoarele, l-au iertat pe cel ce se pocăia şi s-au întors în mănăstire slăvind pe Preasfânta Stăpână. Iar corabia a plecat mai departe, nefiind împiedicată de nimeni.

• Un creştin avea femeia stearpă. Mulţi ani nu a putut face copii. Odată, venind creştinul la Mănăstirea Filoteu, a luat puţin *untdelemn de la candela din faţa icoanei Maicii Domnului* şi, ducându-se acasă, a miruit pe soţia sa, care, în scurt timp a rămas însărcinată şi apoi a născut un copil sănătos. Drept mulţumire, creştinul a venit şi a dăruit un catâr mănăstirii.

I.G.

Sfinţi aromâni fără calendar

Preotul Haralambie Balamace,

martir al aromânilor din Albania

(†23 martie 1914)

Să recunoaştem că nu mulţi dintre noi ştiu câte ceva despre fraţii noştri de un neam şi de o limbă, aromânii, despre istoria şi cultura lor, atât de unite în multe momente istorice cu a noastră, dar şi despre drama lor ca popor. Cu nădejdea că vom putea prezenta mai multe în viitor, vă punem acum la inimă un aromân, om al lui Dumnezeu. Să nu ne smintească asemănarea cu cele din „Mioriţa”, căci de multe ori cel viclean lucrează prin cei de o credinţă...

După războaiele balcanice încheiate prin Pacea de la Bucureşti din 1913, se creau premisele pentru câştigarea unor drepturi naţionale şi confesionale pentru aromânii locuitori în noile state apărute pe ruinele Imperiului otoman. Cu toate acestea, înţelegerile reprezentanţilor statelor balcanice nu au fost respectate. Mai mult, bandele de antarţi (luptători pentru cauza grecească din vechiul stat otoman) au acţionat în continuare, nu de puţine ori, la instigarea mitropoliţilor greci. Este cazul aromânilor din satul Coriţa, Albania.

În timpul campaniilor întreprinse de antarţi în 1912, preotul Haralambie Balamace (Papa Lambru, cum îi ziceau toţi), din Coriţa (unde după 1881 se stabiliseră mai mulţi aromâni din Tesalia ocupată de Grecia), alături de alte notabilităţi aromâne din localitate, fusese maltratat pentru utilizarea limbii aromâne, trimiterea copiilor la şcolile aromâne şi „îndrăzneala” de a fi cerut înfiinţarea unei episcopii a aromânilor din Balcani. La puţin timp, preotul aromân a fost eliberat la intervenţia lui Take Ionescu la primul-ministru Venizelos al Greciei.

Considerat un exponent al aromânismului, ca unul care înfiinţase primele şcoli aromâne în Albania şi Epir, care pledase în fruntea delegaţiei româneşti la Constantinopol pentru înfiinţarea unei episcopii a aromânilor şi alegerea unui titular, şi ca unul care a militat pentru recunoaşterea naţiunii aromâne din Turcia europeană, preotul Balamace era vizat permanent de grupurile de grecomani şi antarţi care activau pentru autonomia şi chiar alipirea ţinuturilor epirote din sudul Albaniei. Se spunea despre el că este chiar excomunicat de Patriarhia Ecumenică, atât pentru faptul că înfiinţase primele şcoli aromâne din Albania şi Epir şi că îi încuraja pe etnicii albanezi la educaţie în limba maternă, dar mai ales că slujea în dialect aromân, în paraclisul din Coriţa şi în biserica din Pleaşa.

Momentul culminant s-a consumat de praznicul Învierii din 1914. În contextul retragerii trupelor greceşti din sudul Albaniei şi preluării teritoriului de către jandarmeria albaneză sub conducerea militară olandeză, la semnalul clopotului care trebuia să vestească marele praznic al creştinătăţii, bande de grecomani şi antarţi au înconjurat locuinţele din cartierul aromân din Coriţa. Aromânii au fost jefuiţi de avutul lor, maltrataţi, li s-au incendiat sau distrus casele şi au fost obligaţi să declare că nu-şi vor mai trimite copiii la şcoli. Unii, în frunte cu preotul Haralambie Balamace, au fost somaţi să iasă din case, pentru a fi duşi la marginea oraşului, apoi maltrataţi, umiliţi, mutilaţi şi ucişi. Despre cum a fost tratat părintele Balamace există mărturii, din care o redăm pe cea a fiicei lui: *„Venind la casa noastră antarţi, soldaţi şi grecomani, aducând cu dânşii şi bidoanele de petrol pentru incendierea casei, au invitat pe tatăl meu şi pe unchiul Sotir să se predea şi să nu opună nicio rezistenţă din ordinul mitropolitului şi al ofiţerilor şi că vor fi duşi la Mitropolie pentru explicaţii. (...) Au ieşit din casă, fără să se opună. Deodată, amândoi au fost luaţi în bătăi cu paturile de puşcă şi când un soldat i-a tras o palmă pe obraz, el a întors cealaltă parte, zicându-i: «**Loveşte şi pe partea aceasta, căci nu cred să fiu chinuit mai mult decât Iisus Hristos. Ştiu că mor pentru dreptate şi pentru naţiune!**» După ce i-au întors în casă luându-le toţi banii, precum şi alte obiecte de valoare, i-au dus afară din oraş. (...) Modul brutal în care au fost omorâţi nu se poate descrie. Figurile lor nu se puteau distinge de înţepăturile baionetelor, afară de părintele care nu era străpuns la obraz, dar a avut mai multe lovituri de baionetă pe corp şi mutilat într-un mod oribil“.*

Potrivit anchetei efectuate ulterior de autorităţile albaneze, sub supravegherea reprezentanţilor Marilor Puteri, la masacrul de la Coriţa au fost implicaţi în mod direct grecomani şi soldaţi greci, deghizaţi în antarţi, iar ca autori morali au fost indicaţi mitropolitul grec Ghermanos de Coriţa şi chiar oficialităţi ale guvernului de la Atena.

(articol preluat din ziarul Lumina)

Iată câţiva aromâni care au lăsat urme în spiritualitatea, cultura şi civilizaţia ţării noastre, care i-a primit ca pe fiii săi: ***Sf. Andrei Şaguna, Părintele Arsenie Papacioc, Ioan Ianolide, Eftimie Murgu, Emanuil Gojdu, Octavian Goga, Gala Galaction, Sextil Puşcariu, Theodor Aman, Constantin Noica, Vintilă Horia, Nicolae Malaxa, Toma Caragiu, Ion Caramitru.***